

[Justitsministeren.]

uden tvivl den, at man på det tidspunkt i justitsministeriet — altså formentlig også justitsministeren selv — var bekendt med en udtalelse af 6. oktober 1945, i hvilken driftsingeniøren på Lyac oplyser, at arbejderne derude havde vedtaget, at de ikke i fremtiden ville arbejde sammen med Löppke, hvorfor man ganske naturligt har regnet med, at denne mulighed overhovedet ikke ville opstå, heller ikke fra ledelsens side, i hvert tilfælde ikke så længe arbejderne fastholdt dette standpunkt.

Jeg kan derfor tilføje, at det forekommer mig noget overraskende, for det første at Löppke, der jo kendte arbejdernes indstilling overfor ham fra hele besættelsestiden, netop søgte tilbage til Lyac, og for det andet at denne virksomheds ledelse, der ligeledes var bekendt med arbejdernes opfattelse og havde fået denne opfrisket, da spørgsmålet om genansættelse af Löppke opstod i juni 1949, alligevel gennemførte sine ønsker om at knytte Löppke til fabrikken igen.

Jeg kunne tænke mig, at nogle i denne forbindelse ville gøre gældende, at det siden septemberforliget i 1899 har været en fast regel i dansk ret, at ledelsen af en institution uden indblanding fra arbejderne kan foretage de ansættelser, som den anser for fornødne. Denne hovedregel, som jeg naturligvis fuldtud anerkender, har jo principielt ingen betydning i et tilfælde som dette, for her drejer det sig om justitsministeriets arbejdstilladelse for en udlænding, og i så tilfælde er det naturligvis ikke arbejdsgiveren, men den på dette område øverste statsmyndighed — altså justitsministeren —, der bestemmer, om opholds- eller arbejdstilladelse kan gives eller fortsat kan gives, således som forholdene i det hele ligger for denne udlænding.

Til en vis grad, kan jeg sige, gælder lignende betragtninger, hvor det drejer sig om resultatet af faglige forhandlinger, hvori også udlændinge er indblandet. Faglige overenskomster eller afgørelser skal selvfølgelig overholdes af parterne, men det er blot ikke dette problem, der foreligger til afgørelse for justitsministeren; det er desværre et andet, nemlig spørgsmålet om, hvorvidt Löppke skal have arbejdstilladelsen fornyet, og i bekræftende fald i hvilken form. Ved afgørelsen heraf er justitsministeren nødt til at tage videregående hensyn, herunder også til, hvorvidt Löppke som udlænding har forstået at tilpasse sig sine omgivelser, således at samarbejdet foregår i ro og uden mislyd.

Jeg begyndte med at give en kort over-

sigt over Löppkes personlige forhold på grundlag af de oplysninger, der var indhentet om ham i tiden fra kapitulationen til og med den undersøgelse, der, som man ved, blev iværksat af statsadvokaten efter det møde, der i anledning af uroen derude fandt sted i september 1949 mellem Dansk Arbejdsmands Forbund og Jern- og Metalindustriens Sammenslutning, der gjorde, hvad de formåede, for at få fred. En vurdering af de forskellige forhold, der taler for og imod en mand, kan, ikke mindst i tilfælde, hvor nationale eller andre stærkt følelsesbetonede momenter let træder i forgrunden, være meget vanskelig. Den konklusion, man føres til, vil ofte hvile på argumenter, der, taget enkeltvis, ikke vil veje synderligt. Den afvejning af Löppkes forhold i det hele, som fandt sted, faldt altså ud til, at man ikke ville nægte ham arbejdstilladelse, og det er en opfattelse, som jeg deler, men som jeg sagde må justitsministeren ved den administration af arbejdstilladelser, som ved fremmedloven er lagt i hans hånd, også tage et vidtgående hensyn til, hvorledes den enkelte arbejdstilladelse virker eller har virket eller vil virke i praksis, såvidt han kan det, og det, der skete på Lyac, da Löppke påny blev ansat dér, viste jo, at der stadig var tilpasningsvanskeligheder. Man kan diskutere, om der på grundlag af de oplysninger om Löppke, som da forelå, var tilstrækkelig anledning til de reaktioner, som fandt sted; denne diskussion vil ikke føre noget sted hen.

For at prøve endnu en gang at nå til bunds i Löppkes forhold har jeg, som jeg nævnte, ladet iværksætte nogle nye undersøgelser. Jeg vil straks sige, at der efter mit skøn ikke herved er kommet ting for lyset, som i væsentlig grad har ændret det billede, man har dannet sig, altså ikke noget, som er i stand til at ændre den tidligere trufne afgørelse om, at denne mand, som har opholdt sig her siden 1922, stadigvæk bør have arbejdstilladelse her i landet.

Jeg vil dog ikke skjule, at ved afhøring den 18. ds. har en mand, Amandus Christiansen, der var tysk statsborger under besættelsen, men iøvrigt efter denne har erhvervet dansk indfødsret, afgivet følgende forklaring, som ikke har været fremme før, såvidt jeg kan se:

Han blev i juni 1942 indkaldt til tysk militærtjeneste; han simulerede syg, hvad jeg også ville have gjort. I 1943 fik han ordre til at melde sig som noteinsatzpflichtig hos Löppke, der som tidligere omtalt var gruppefører. På forespørgsel om, hvilke opgaver der påhvilede ham her, svarede Löpp-